

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Canaletto s.r.o.**, se sídlem Vojtěšská 6/211, Praha 1, zast. JUDr. Miroslavem Černým, Ph.D., advokátem se sídlem U Teplárny 1212/9, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2009, č. j. S-MHMP 364293/2009/OST/Vr/Lo, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2012, č. j. 8 Ca 277/2009 - 60,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2012, č. j. 8 Ca 277/2009 - 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2001, č. j. 3331/01/Cv, povolil Úřad městské části Praha 2, odbor výstavby („stavební úřad“), žalobkyni změnu stavby před jejím dokončením v domě čp. 439, Máchova 27, Praha 2 – Vinohrady, na pozemku parc. č. 1539 v k. ú. Vinohrady.

Rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením napadli manželé V., vlastníci sousední nemovitosti, svým odvoláním ze dne 12. 6. 2008. Podle svého tvrzení byli účastníky stavebního řízení, avšak stavební úřad s nimi nejednal, neinformoval je o průběhu řízení a ani jim nedoručil následné rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno až dne 29. 5. 2008, kdy paní V. nahlížela do správního spisu.

Žalovaný Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební, dospěl po posouzení odvolání k závěru, že rozhodnutí o povolení změny stavby nebylo manželům V. doručeno, ač byli účastníky řízení. Rozhodnutí tedy nemohlo nabýt právní moci. Z toho důvodu žalovaný svým přípisem ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. S-MHMP 437193/2008/OST, vrátil stavebnímu úřadu spisový materiál, aby rozhodnutí o povolení změny stavby doručil účastníkům a seznámil je s obsahem odvolání.

Žalovaný následně svým rozhodnutím ze dne 29. 7. 2009, č. j. S-MHMP 364293/2009/OST/Vr/Lo, rozhodl tak, že rozhodnutí o povolení změny stavby ze dne 11. 10. 2001 zrušil a řízení zastavil z důvodu zahájení řízení o odstranění stavby, neboť v tomto řízení stavební úřad posoudí odvolací námitky a bude se také zabývat požadavky obecně závazných předpisů na výstavbu. Rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla žalobou, neboť nesouhlasila s tím, že by odvolání manželů V. bylo včasné. Podle jejího mínění nabylo rozhodnutí o povolení změny stavby právní moci, odvolání není přípustné a také uplynuly lhůty pro obnovu řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí otázku včasnosti odvolání vůbec neřešil, byť ji žalobkyně ve svém vyjádření namítala.

Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 11. 9. 2012, č. j. 8 Ca 277/2009 – 60, žalobu zamítl. Ve svých úvahách vyšel z rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby, ze dne 28. 3. 2011, č. j. OV/09/008627/Ing.Cad, podle něhož rozhodnutí o povolení změny stavby ze dne 11. 10. 2001 bylo opomenutým účastníkům manželům V. doručeno až 9. 2. 2009, resp. 16. 2. 2009. Uvedl, že stavební řízení „*znovu otevřel vlastně sám žalobce, když se domáhal II. změny stavby před dokončením.*“ Správným postupem by byla obnova řízení, pochybení stavebního úřadu ve vztahu k odvolatelům manželům V. je nesporné.

Soud také dovodil, že správní orgán mohl rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, jestliže zjistil, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Protože shledal žalobní námitky důvodnými, zabýval se dále také tím, zda vady v řízení měly za následek porušení práv žalobkyně, toto porušení však neshledal, protože žalobkyně porušení svých „*skutečných procesních*“ či hmotných práv nenamítala.

Proti tomuto rozsudku městského soudu nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatelka ve své včasné kasační stížnosti uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítla tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu a také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Stěžovatelka považuje rozsudek za vnitřně rozporný, zmatečný a nesrozumitelný. Městský soud dospěl k závěru o důvodnosti žalobních námitek, přesto žalobu zamítl, protože stěžovatelka nenamítala zásah do svých práv. Tento postup není správný, stěžovatelka porušení svých práv namítala již v řízení před stavebním úřadem, poté i před žalovaným a městským soudem. Postup stěžovatelky, která v průběhu řízení před správními orgány

pokračování

požádala o dodatečné povolení stavby, nemění nic na skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Jednáním žalovaného vznikly stěžovatelce velké náklady, protože umožnil uplatnění účelových námitek, čímž došlo ke zpoždění stavby. Městský soud měl žalobě vyhovět, pokud za popsané situace dospěl k závěru o důvodnosti žalobních námitek. Dále stěžovatelka namítá, že odůvodnění rozsudku je nesrozumitelné, popis skutkového děje není logický. Městský soud se také nezabýval tím, že podané odvolání bylo opožděné, neboť odvolatelé se o vydaném rozhodnutí dozvěděli již v roce 2004.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Námítkou nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud z povahy věci musel zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Napadený rozsudek je dle stěžovatelky nepřezkoumatelný, protože je vnitřně rozporný, nesrozumitelný a soud se v něm nevypořádal se žalobními námitkami stěžovatelky.

Stěžovatelce lze přisvědčit, že argumentace v napadeném rozsudku je nesrozumitelná. Městský soud zčásti opsal odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby ze dne 28. 3. 2011, č. j. OV/09/008627/Ing.Cad (k významu tohoto rozhodnutí pro žalobní řízení viz níže), aniž by hodnotil rozhodnutí, které bylo skutečně napadeno. V rozsudku také opakovaně zmiňuje „II. změnu stavby“, aniž by vysvětlil, které rozhodnutí či řízení se zabývalo „I. změnou“ (podle názoru Nejvyššího správního soudu to může být způsobeno tím, že tento výraz městský soud převzal z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 3. 2011). Podle městského soudu bylo řízení o II. změně stavby zastaveno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 29. 1. 2009, č. j. OV/07/010735/Ing.Cad, žalobou však bylo napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2009, č. j. S-MHMP 364293/2009/OST/Vr/Lo.

Z rozhodnutí založených ve správním spisu plyne, že stěžovatelka v průběhu stavby požádala o změnu stavby před dokončením dvakrát (žádosti ve spisech chybí), městský soud však nevysvětlil, jaký je vzájemný vztah mezi řízením o změně stavby před dokončením z roku 2001 a z roku 2009. Že městský soud z tohoto vztahu vychází, je patrné i z toho, že podle jeho názoru stěžovatelka řízení „znovu otevřela, když se domáhala II. změny stavby

před dokončením“. Není také zřejmé, na základě jaké úvahy městský soud dospěl k závěru, že pozdější zahájení řízení o změně stavby „otevívá“ ukončené řízení předchozí.

Dále Nejvyšší správní soud zjistil, že odůvodnění napadeného rozsudku je vnitřně rozporné v těch částech, které nejsou nesrozumitelné či netrpí jinou vadou (viz níže).

Městský soud totiž přisvědčil žalobním námitkám, avšak žalobu zamítl. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení, je-li žaloba důvodná. Pokud městský soud považoval žalobní námitky za důvodné, měl napadené rozhodnutí zrušit. Podle městského soudu byla důvodem pro zamítnutí žaloby ta skutečnost, že stěžovatelka nenamítala porušení svých „*skutečných procesních práv*“ či práv hmotných. Ze žaloby je ovšem zřejmé, že stěžovatelka porušení svých práv namítala: údajně nezákonné zrušení stavebního povolení, ze kterého roky vycházela, vedlo k zahájení řízení o odstranění stavby, čímž byla přinejmenším porušena právní jistota stěžovatelky a mohlo dojít ke zmaření její investice.

Další z námitek stěžovatelky směřuje proti absenci hodnocení včasnosti podaného odvolání manželů V. ze strany městského soudu. V žalobě totiž stěžovatelka namítala, že žalovaný měl odvolání zamítnout pro opožděnost, protože rozhodnutí o změně stavby před dokončením již nabylo právní moci.

Městský soud v napadeném rozsudku včasnost odvolání konstatoval tím, že odkázal na rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby ze dne 28. 3. 2011, ve kterém stavební úřad dospěl k závěru, že odvolání bylo včasné. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Městský soud si tak nemohl udělat úsudek o právní moci rozhodnutí o změně stavby před dokončením z rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno více než rok po přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného. Navíc platí, že úkolem soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je hodnocení zákonnosti postupu a závěrů žalovaného. Městský soud toto hodnocení musí provést sám, nemůže se spolehnout na to, že žalobní námitky vlastně hodnotil a zodpověděl stavební úřad, který v projednávané věci navíc vyšel z názoru žalovaného jako svého nadřízeného správního orgánu. Opačný závěr by vedl k absurdnímu důsledku, kdy správnost právního názoru nadřízeného orgánu je potvrzena pozdějším rozhodnutím podřízeného orgánu, který vyšel právě z názoru orgánu nadřízeného.

Pochybení městského soudu je o to výraznější, že jej stěžovatelka rozsáhle odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se otázkou právní moci rozhodnutí vydaných v řízení s opomenutými účastníky zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, publikovaném pod č. 1838/2009 Sb. NSS. V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že v řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, má opomenutí některého z účastníků za následek, že rozhodnutí zásadně nenabylo právní moci. Protože však není možné předvídat všechny varianty skutkových příběhů, Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí vytyčil obecný náhled na právní moc rozhodnutí v řízení s opomenutými účastníky, který soudy musí užít v závislosti na konkrétních skutkových okolnostech rozhodovaného případu.

pokračování

Své závěry Nejvyšší správní soud shrnul takto: „Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“

Městský soud měl k námitkám stěžovatelky přezkoumat, zda žalovaný správně posoudil odvolání manželů V. jako včasné. Za tím účelem se měl zabývat tím, zda rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením vůbec nabylo právní moci, kdy se tomu tak stalo, zda a kdy měli odvolatelé možnost se s tímto rozhodnutím seznámit, zda své odvolání podali za účelem ochrany vlastních práv či ze spekulativních důvodů. Není možné tyto úvahy vyřídit pouze odkazem na rozhodnutí správního orgánu. Je třeba, aby městský soud vyšel z obecného návodu Nejvyššího správního soudu a uplatnil jej vhodným způsobem s ohledem na okolnosti projednávané věci.

Nejvyšší správní soud dále zjistil, že napadený rozsudek trpí i jinými vadami, ke kterým je povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že městský soud vyrozuměním ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Ca 277/2009 - 21, vyzval osoby, které přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, aby soudu do 15 dnů oznámily, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení.

Dle § 34 odst. 1 s. ř. s. je k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení třeba splnit dvě podmínky: materiální a formální. Materiální podmínku splňuje ten, kdo je přímo dotčen vydáním správního rozhodnutí, a dále ten, kdo může být dotčen zrušením správního rozhodnutí soudem. Formální podmínku splňuje ten, kdo výslovně oznámí, že práva osoby zúčastněné na řízení bude v řízení uplatňovat. Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. mimo jiné platí, že předseda senátu osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v

řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech.

Určil-li předseda senátu lhůtu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, je možnost splnění formální podmínky limitována právě touto lhůtou, pozdější splnění zásadně není možné. Z § 34 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že v případě, kdy se určitý subjekt domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení a nesplňuje pro to podmínky, musí soud usnesením vyslovit, že takový subjekt osobou zúčastněnou na řízení není. To soud udělat nemusí, pokud se rozhodne postavení tohoto subjektu jako osoby zúčastněné na řízení akceptovat, neboť zmeškání lhůty pro oznámení uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení lze z vážných omluvitelných důvodů na žádost prominout podle § 40 odst. 5 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, publikovaný pod č. 2341/2011 Sb. NSS).

V projednávané věci uplatnila paní H. S. svým oznámením ze dne 11. 12. 2009 práva osoby zúčastněné na řízení (č. 1. 32 soudního spisu). Uvedla, že své oznámení soudu zaslala až po lhůtě, protože vyrozumění soudu jí nebylo účinně doručeno podle § 50d zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Úvahu o neúčinnosti doručení založila na tom, že v době doručení byla v zahraničí, což doložila i kopií rezervace letenek. Městský soud na toto oznámení nijak nereagoval. Není tedy jasné, zda paní S. považoval za osobu zúčastněnou na řízení. Pokud ne, měl vydat usnesení o tom, že není osobou zúčastněnou na řízení. To však neučinil. Pokud naopak uznal její důvody pro prominutí zmeškání lhůty, měl s ní dále řádně jednat. Ani to neudělal. Z uvedeného vyplývá, že městský soud si nevyjasnil, které osoby mají právo v řízení vystupovat jako osoby zúčastněné na řízení a ovlivňovat jej svou argumentací, což je vada, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

Při postupu z úřední povinnosti Nejvyšší správní soud také zjistil, že písemné odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá odůvodnění vyhlášenému v jednací síni. Ze zvukového záznamu jednání plyne, že předseda senátu mimo jiné odůvodnil napadený rozsudek takto: „Není zcela zřejmé, proč bylo o jejich odvolání rozhodnuto tak, jako o něm Magistrát hl. města Prahy rozhodl. To rozhodnutí je v tomto smyslu poněkud nepřezkoumatelné, protože v něm vůbec není reflektována ta skutečnost, že se jedná o odvolání, které je podáváno s mnohaletým odstupem od vydání prvostupňového rozhodnutí. Ten procesní stav tam není nijak rozebrán, nijak analyzován. V podstatě to z toho odůvodnění vypadá, jako by to bylo běžné odvolání, které je podáno v otevřené odvolací lhůtě a na němž není nic mimořádného. V tomto rozsahu by tedy soud považoval za správnou argumentaci žalobce. Nicméně je nutno přiblížit k tomu, za jakého skutkového a právního stavu rozhoduje soud v nynější době. Je nutno přiblížit k současné platné právní úpravě procesní, která stanoví, jak by se v takovém případě mělo postupovat dál. Pokud by tedy soud žalobě vyhověl a zrušil by napadené rozhodnutí magistrátu, pak za toho stavu, že stavba byla v podstatě pořízena na základě jiného, zcela nepochybně pravomocného stavebního povolení, tedy rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, pak by zrušením toho napadeného rozhodnutí nastal stav, kdy by musel Magistrát hl. města Prahy znova rozhodovat v odvolacím řízení o tom odvolání manželů V. Shledal-li by je opožděně podaným, a jiný závěr podle názoru soudu možný není, pak by musel to odvolání zamítnout a koneckonců vzhledem k uplynutí všech lhůt pro uplatnění mimořádných opravných prostředků by nemohl postupovat jinak, než by tedy musel to odvolání zamítnout. Rozhodnutí vydané správním orgánem prvního stupně, tedy tím stavebním úřadem se vlastně stalo účinným. V tu chvíli by

pokračování

vedle sebe existovala dvě rozhodnutí, jedno vydané v tom původním stavebním řízení a nyní tedy rozhodnutí vydané Úřadem městské části Praha 2, což je tedy situace z hlediska právní jistoty zcela nežádoucí.“

Podle § 157 odst. 2 o. s. ř. *in fine* ve spojení s § 64 s. ř. s. platí, že soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Odůvodnění uvedené v písemném vyhotovení rozsudku musí být v souladu s vyhlášeným odůvodněním.

Ze záznamu je zřejmé, že městský soud považoval rozhodnutí žalovaného za „poněkud nepřezkoumatelné“, protože se nezabývá včasností podaného odvolání. Odvolání přitom bylo dle městského soudu opožděné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného však byla zhojena změnou skutkového a právního stavu mezi vydáním tohoto rozhodnutí a vyhlášením rozsudku městského soudu. Městský soud rozhodnutí žalované nezrušil, neboť se snažil předejít tomu, aby stěžovatelka měla dvě stavební povolení na stejnou stavbu. Toto odůvodnění však neodpovídá odůvodnění v písemném vyhotovení rozsudku. V něm městský soud mimo jiné uvedl, že „správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněným návrhem [...] úvaha žalovaného je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a není ani nijak vadná, na zjištěné okolnosti byla aplikována správná právní norma.“ Městský soud tedy v písemném vyhotovení rozsudku změnil svůj předchozí náhled na věc a již nevychází z toho, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Naopak považuje toto rozhodnutí za bezvadné. Z toho důvodu se v písemném odůvodnění nemohla dále promítnout úvaha o zhojení nepřezkoumatelnosti následnou změnou skutkového stavu.

Popsaná změna úvah městského soudu je natolik zásadní, že ji nelze považovat za pouhé doplnění či rozvedení argumentace soudu sdělené při vyhlášení rozsudku. Odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozsudku je v přímém rozporu s vyhlášeným odůvodněním, neboť rozhodnutí žalovaného nemůže být současně nepřezkoumatelné i bezvadné. Tento rozpor a z něj plynoucí rozdíly v argumentaci soudu nutně vzbuzují otázku, kterými úvahami se městský soud ve svém rozhodování skutečně řídil. Nejvyšší správní soud má za to, že porušení požadavku § 157 odst. 2 o. s. ř. je vada, která měla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

Lze uzavřít, že Nejvyšší správní soud přisvědčil námitkám stěžovatelky a sám shledal i další vady napadeného rozsudku. Z toho důvodu tento rozsudek zrušil. V dalším řízení tak bude na městském soudu, aby si vyjasnil okruh osob zúčastněných na řízení. Stejně tak si musí vyjasnit, zda je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. Pokud dospěje k závěru, že přezkoumatelné je, bude se muset vypořádat se všemi žalobními námitkami. Aby tak mohl učinit, musí se především zabývat tím, zda odvolatelé byli opomenutými účastníky stavebního řízení a zda jejich odvolání bylo podáno včas. Přitom musí zohlednit závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118. Městský soud je povinen odůvodnit své nové rozhodnutí jasným, přesvědčivým a bezrozporným způsobem. Z jeho rozhodnutí musí jasně vyplynout, jakými důvody se při svém rozhodování řídil. Nemůže přitom jen opisovat či parafrázovat závěry správních orgánů, ale musí vlastní argumentací odpovědět na ty námitky, které mu stěžovatelka k posouzení předložila. Městský soud je povinen vyjít ze skutkového a právního

stavu, který byl v době rozhodování žalovaného, a písemné odůvodnění jeho nového rozhodnutí musí odpovídat odůvodnění vyhlášenému.

V. Závěr

Ze všech shora vyložených důvodů soud zjistil naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu